

tiver fra Fagforeningerne. Meget tydede paa, at man skulde opleve haarde Tider, inden et Samarbejde paa lige Fod kunde iværksættes. — »*Ordninger*« kunde være et sidste afsluttende Led i en Genrejsningsplan, men Grundlaget maatte være: »for det første øjeblikkeligt Værn for de Hjem, som uden egen Skyld er ramt af de økonomiske Ulykker, for det andet en Genrejsning af Landbrugets Økonomi og af Købekraften i Befolkningens brede Lag, der til syvende og sidst er det eneste, der afhjælper Arbejdsløsheden, for det tredje rene Linier i Lovgivningen og i offentlig Administration.«

Hans Hansen (Rørby), som talte paa Retsforbundets Vegne, fandt det karakteristiske ved denne Finanslovbehandling i, at de to afgørende Partiers Ordførere havde »vendt sig voldsomt mod den *Prisstigning*, som Partierne selv har frembragt ved hele deres Ordningspolitik«. Man skulde ved en umiddelbar Bedømmelse af Landbrugsproduktionens Forøgelse i de sidste Aartier og af Eksportpriserne tro, at Danmark havde de gunstigst mulige Betingelser; naar vi dog fremdeles maatte regne med Arbejdsløshed og manglende Indtjeningssevne for Landbruget, var Grunden at søge i en *kunstig Varefordyrelse* gennem Told, Statsregulering og Ordningspolitik, og Fremtidsfaren for dansk Økonomi laa i den Inflation, vi selv havde fremkaldt ved Kronenedskæring og Valutacentral. Der syntes at være rigeligt med Opgaver baade i Retning af at afskaffe Prisfordyrelser ved Ophævelse af indirekte Skatter og i Form af en Grundskyldslovgivning, og det glædede Taleren, at Landstingets Magt var brudt, saa at Folketingsflertallet nu helt havde Ansvaret og ikke mere kunde beskyldte Landstinget for Sabotage. Det saa ud, som om det offentlige Styre af en ond Skæbne havde været udset til at modvirke alle opbyggende Kræfter i Landet, og vor Tid havde set »den længste Række af arbejdsløse, som nogen Regering nogen Sinde har haft at se ud over, Landbrugskrise sammen med Højkonjunktur for Landbruget, de største Skatter, vi har haft, den største Gæld, baade offentlig og privat«. Det var da paa høje Tid, at Demokratiet begyndte at vise, at det turde give sig i Lag med de store Opgaver, der ligger og venter, og almindelig politisk Hæderlighed vilde kræve, at Regeringspartierne nu lagde en Linie for deres Politik og tog Stilling til den Forfalskning af Varepriserne, som foraarsages af den indirekte Beskatning. »Liberalismen maa drage Konsekvensen og gaa til sit Maal, som er Afskaffelse af alle Monopoler og Særrettigheder.« — For Retsforbundets Vedkommende var Stillingen den samme som før: uforsonlig Opposition imod alle Monopoler, Særrettigheder og Særinteresser. Desuden alles lige Ret til Jorden som en Grundbetingelse. Grundskylden kunde vel ikke gennemføres